

JAKUB 3

ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA

nákl. na tištěné číslo 7 Kč

AQ

XXV. ročník, 9. 4. 2017

JEŠTĚ O MILOSRDENSTVÍ

Tak trochu velikonočně o odpuštění. Že jsme hříšníci, víme a Bible usvědčuje z omylu nebo z hlouposti ty, kdo říkají, že žádný hřích nemají. Přinejmenším jeden určitě: patří k lidskému rodu propadlému hříchu. Proto přišel Ježíš, aby nás jakožto Kristus přesadil z krajiny zla a hříchu do krajiny milosti. To budeme slavit o Velikonocích a celých sedm týdnů se budeme z této skutečnosti radovat. Přesněji řečeno z tohoto Kristova Božího daru, protože to je jeho dílo. Je to dar Boží - jeho milosrdenství.

My jako lidé ovšem hřešíme dál; Ježíš s námi stále zůstává, aby nám tento dar milosti, který stále tak lehkovážně ztrácíme, znovu a znovu dával a vracel. Je ale na nás, abychom o něj pečovali a v sobě rozvíjeli. Jako bohoslovci jsme v trochu černém humoru a ironii někdy říkali: „Odpouštím, ale nezapomínám.“ Je to ale skutečné odpuštění? Odpověď není tak jednoduchá. Ideál známe - ale jsme toho schopní? A je vůbec člověk toho schopen, aby odpustil a naplno zapomenul?

Jednak jsou různé druhy provinění, tedy zla, které se nás dotýká různou mírou, jsme různě vnitřně konstituováni, vyrostli jsme v různém rodinném prostředí a byli jsem jím různě formováni, ne všichni jsme obdrželi dar plné empatie... Pro někoho je

vlivem výchovy zcela zásadní životní postoj milosrdenství, u jiného je ale stejně důležitá spravedlnost. A není schopen tyto dva postoje prožívat vyrovnaně. Odpouští, ale ve své paměti ty negativní vzpomínky stále nese a to ovlivňuje jeho další jednání. Chce být milosrdný, ale není toho schopen. Řekl bych, že zapomenout dovede jen ten, kdo zapomenout chce. Není to ani tak záležitost rozumu, ale vůle. Ovšemže pokud existuje reálná možnost „recidivy“, že tedy bude dotýčný (nebo skupina lidí) ze svého postoje neodpuštění dále vycházet, musíme být také opatrní a ne pustit naivně rozum ze zřetele. Obezřetnost je také ctnost. Nicméně, to se týká spíš záležitosti lásky, jak jednáme s konkrétními jedinci, abychom jim dávali pořád šanci, když oni určité osobní změny schopni nejsou. To se týká i jedinců: když se někdo zachová pro ně nepřijatelně, často v sobě nechají vynořit všechno to špatné, co jim jejich reálná paměť připomíná. Nenaučili jsme se svoji paměť zkvalitnit milosrdenstvím. Připomínejme si, jak s námi jedná Kristus. Jen lidé poněkud psychicky nevyzrálí se stále strachují, co že jim bude Bůh vyčítat, a nedovedou prožívat naplno radost z Ježíšova odpuštění, které není za zásluhy ani za zbožnost, ale ZADARMO. Ale Ježíš na naše hříchy zapomněl. Ne ve svém rozumu (je přece vševědoucí), ale ve své lásce - svoji paměť naplnil svým mi-

losrdenstvím. A to je jeho postoj a jednání s námi, všemi lidmi.

A naše reakce jako věřících? Proto se modlíme „...jako i my odpouštíme našim viníkům...“ Ne, plného emotivního odpustění schopni nejsme. A měli bychom se modlit v tomto duchu za všechny ty, kdo se proti nám skutečně provinili, jako jedinci, rodiny, skupiny lidí nebo i celé národy. To je naše vzkříšení. Prosme ukřížovaného i vzkříšeného Krista, aby z nás odvalil ten balvan nemilosrdné paměti.

P. Jindřich Krink

VELIKONOCE 2017

- 13. 4. Zelený čtvrtek v 18:00, mše sv., poté bdění u Božího hrobu
- 14. 4. Velký pátek v 18:00, velkopáteční obřady
- 15. 4. Bílá sobota ve 20:30, vigilie zmrtvýchvstání Páně
- 16. 4. Boží hod velikonoční v 9:00 mše sv.
- 17. 4. Pondělí velikonoční v 9:00
- 24. 4. ve 20:00 setkání maminek – společná modlitba na faře
- 9. 6. Noc kostelů

VZPOMÍNKA NA ZESNULÉHO KARDINÁLA P. MILOSLAVA VLKA

Pan kardinál zanechal v Příbrami a okolí díky svému působení ve Starém Rožmitále velice výraznou stopu. Proto jsme oslovili několik pamětníků, aby napsali své vzpomínky na setkání s tímto výjimečným člověkem. Poděkování patří všem, kteří nám své vzpomínky zaslali. Říká se: „O mrtvých jenom dobře.“

A o některých mrtvých i vesele a s úsměvem. Dodávám já.

Je dvacátý pátý březen, jedenáct hodin dopoledne, Slavnost Zvěstování Zaháním

myšáka do klece, odstavuji polévku z plotny a zapínám televizi. V katedrále sv. Víta na Pražském hradě začíná pohřební mše za zesnulého kardinála Miloslava Vlka. Do včerejšího dne otevřená rakev s knězem s pokojně sepnutýma rukama, které žehňovaly, je dnes zavřená. Obřad začíná...

Je to už dávno, zpátky dobrých sedmáct, osmnáct let. Tehdy jsem se klopotně snažila vrátit se k Bohu. Pomalu, opatrně. Jenom se nespálit! Tak jako v mládí na Svaté Hoře, v době normalizace*.

Nakoupila jsem spoustu „odborné literatury“ - novou ekumenickou Bibli, Katechismus, Breviář, Životopisy svatých, Kancionál... A jala jsem se tvrdě studovat. Nebylo to nijak snadné, pro příbramské vozičkáře nebyl přístupný ani jeden z místních kostelů. To už jsme s mým manželem Karlem několik roků bydleli v pečovatelském domě na Brodské, do kterého se záhy přistěhoval již nemocný P. Václav Kratochvíl, kněz z kostela sv. Jakuba, který mi k znovunalezení Pána vydatně pomáhal, připravil mě k biřmování i mne biřmoval se svojí pomocnicí paní Charlottou Chytrou. V tu dobu byla zde v domě městem vyčleněná a P. Zemánkem ze Svaté Hory vysvěcená jedna místnost v přízemí, do dnešního dne dobře fungující kaple, ve které pan kanovník, téměř do své smrti († 27. 4. 2004), sloužil mše svaté. Lidé na vozíku k sobě mívají blízko, naše dvojice se brzy seznámily. Až tak dobře, že jsme s mým manželem byli pozváni na oslavu knězových osmdesátých narozenin...

Drazí, přiznejme si, že v každém z nás občas vystrkuje růžky ďábel. Šmejdíc po internetu, zastavuji se na stránkách Svaté

Hory. Pětidenní duchovní cvičení pro kněze, povede sám kardinál Vlk? Dost jsem o něm četla, bude, co by kamenem dohodil, tak co si ho pozvat na návštěvu domů? Troufalá myšlenka, kterou mu vzápětí odesílám mailem. A pouštím z hlavy...

Dnes jsem si přivstala. Mám naplánovanou spoustu práce. Pračka drnčí už pod druhou várkou prádla, já se, v nejutahanějších pracovních kalhotách a vybledlém svetru, dávám do generálního úklidu kuchyňské špajzky. Stůl, linka, židle i okenní římsa se postupně plní konzervami, kompoty, sáčky mouky, těstovin, rýže, soli a koření. Ušpiněná a zmáčená, trpělivě čekám, až police dokonale vyschnou, abych tu spoušť kolem sebe mohla poskládat zpět na své místo. V tom zazvoní zvonek u dveří. Asi některá z místních bábinek, myslím si. Potřebuje přepsat dopis na stroji nebo něco zkopírovat. Přicházejí ke mně často. S hlaholem, sobě vlastním, jedu otevřít. Za dveřmi stojí usmávající se prošedivělý pán v elegantním tmavém svrchníku, s kolářkem u krku. Sám kardinál Vlk! Dřív, než úplně zcepením, ho pokynem ruky zvu dál. Namíří si to rovnou do epicentra atomovky. Zcela zblblá nastalou situací, mu pohotově nabízím židli a kávu. Jenomže... veškeré kuchyňské sezení je pod lavinou trvanlivých potravin a kafe... kam jsem kurník dala to kafe?! Z pádu do propasti hanby mě vysvobodí jemné poklepání na rameno a veselý kardinálův smích. Bez sebemenší známky ironie mi děkuje za pozvání, požehná mi křížem a krátkou modlitbou a... „Setkáme se v příhodnějším čase!“ odchází.

Opatrně balím reprodukci perokres-

by „Žena s růží“ od mého oblíbeného malíře Oty Janečka, která se nedávno zalíbila otci Václavovi, z vázy vyjímám kytici žlutých růží a loučím se s nemocným manželem. Leží s chřipkou, vinšovat pojedu sama. Na chodbě u kanovníkových dveří se setkávám s mojí kmotrou, Maruškou Váchovou. Po vyzvání vstupujeme do místnosti plné lidí. Tři stoly do podkovy, v čele, k nám tváří, sedí nejvzácnější kanovníkovi hosté; biskup Vojtěch Cikrle a... Kardinál Miloslav Vlk!

„Co že jste dnes tak nemluvná, paní Populová?“ Zve mě k hovoru oslavenec. Připocená k invalidnímu vozíku, nejspíš dosti přitrouble zírám do svého klína. Ty kytiky a dárek už jsem předala? A to vlastní veršované přání odříkala? Kdy?! Zmateně se ohlízím po přítomných. Duchovních je celkem osm. Hledí na mne s chápavým úsměvem, nicméně se zřetelnou otázkou v očích. Jeden z kolářků na mne šibalsky zamrká a vzduchem mi posílá již známé znamení Kristova kříže. „Setkáme se v příhodnějším čase...?“ Já chci domů...!

„Bože, chválíme tebe!“ Rakev s ostatky zesnulého kardinála Vlka se pomalu snáší do chladné hlubiny krypty k trvalému odpočinku. Kéž jeho duše dojde brzkého vzkříšení! S modlitbou na rtech se usmívám.

Minulou sobotu večer jsem v televizi sledovala koncert „Hej mistře basů“ v pražské Lucerně, pořádaný při příležitosti 75. narozenin skladatele Karla Vágnera. V gratulaci jednoho ze zpěváků zazněla tato myšlenka: „Je to, že jsme se tu dnes ve zdraví sešli, náhoda? Všichni tady víme, že náhody neexistují! Že to jsou odkazy Pána Boha, který se pod ně nepodepsal.“

Díky ti, Pane, za všechny, byť někdy

trapné náhody - tebou nepodepsané odkazy, které mi dopřávají růst k tvojí věčné slávě! Na ty dva kněze, mého duchovního otce P. Václava Kratochvíla a pana kardinála Miloslava Vlka, vzpomínám s úctou a s úsměvem.

*Roku 1973 byl administrátorem ustanoven představitel prorežimního kněžského hnutí Pacem in Terris P. Zdeněk Adler, který byl později promován doktorem teologie honoris causa a jmenován nesidelním kanovníkem na Vyšehradě. Protože byl komplikovanou osobností, kaplani pod jeho vedením velmi trpěli a několik jich ztratilo státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti. Mezi těmi, kterým bylo znemožněno působit, byl roku 1975 i současný pražský pomocný biskup Karel Herbst. Čerpáno z oficiálních stránek Svaté Hory.

Jarka Populová*

NO, BYL TO VLK...

„Energický, zbožný, milý,“ takové přívlastky přidává otec Rozmajzl při našem vzpomínání na zesnulého kardinála Miloslava Vlka. Během rozhovoru však přichází i na důležité styčné body, které oba muže několikrát spojily na životní cestě. Oba se narodili 17. května, avšak Miloslav v roce 1932, tedy o rok dříve. Ve stejném roce maturovali (1952), léta 1953-1955 prožili na vojně, aby se nakonec roku 1964 setkali na jednom pokoji teologického semináře bohoslovecké fakulty, toho času přesunutého z Prahy do Litoměřic. Podle vzpomínek byl budoucí kněz, biskup i kardinál velmi nadaný student „inteligent a študióz,“ i když bylo volno, „kroužkoval skripta“ a studium dokončil o rok dříve, neboť dva ročníky

zvládl za jeden rok. Byl výborný na jazyky, pomáhal ostatním při hebrejských překladech a rozborech starozákonních textů. Přátelil se i s německy mluvícími studenty, byl přímé povahy a kamarádský.

Farářská služba poslala oba na jiná místa. Čerstvě vysvěcený kněz Miloslav Vlk se stal sekretářem českobudějovického biskupa Hloucha, ale od roku 1971 musel „aktivní“ duchovní vystřídat několik farností – Laziště, Záblatí, Starý Rožmitál (1972-1978), kde mu byl odňat státní souhlas k vykonávání duchovenské činnosti. Otec Rozmajzl vzpomíná, jak občas zastupoval v Rožmitále při mších nebo i pohřbech, když Miloslav Vlk odjížděl na různé kursy či setkání: „...stará fara byla plná knih, měli ho rádi, navštěvoval rodiny.“ Také přidává historku, jak statečný kněz pověsil výnos církevního tajemníka o odejmutí státního souhlasu na vrata kostela „jako kdysi Martin Luther své teze.“

Miloslav Vlk odešel do Prahy, kde nejprve umýval okna a výlohy v podniku Úklid. I k tomuto trpkému období se váže jedna vzpomínka. Oba se potkali ve Spálené ulici, kde budoucí kardinál umýval výlohy, chvilku pohovořili a až po mnoha letech se otec Rozmajzl dověděl, jak „podzemního kněze“ sledovali na každém kroku.

A poslední vzpomínka je z doby, kdy bratr farář Rozmajzl dosáhl věku 75 let a z rozhodnutí arcibiskupství musel opustit faru na Březových Horách, což bylo pro něj trpké a bolestné. Když se pak jednou setkal s kardinálem Vlkem, řekl mu: „Kdybys tam byl ty, tak bych se nemusel stěhovat.“ A Miloslav mu odvětil: „To víš, že ne.“ Otec Rozmajzl pak žil v domově s pečovatelskou službou a po zhorše-

ní zdravotního stavu v Domově seniorů na Březových Horách, kde proběhlo naše povídání, za které děkuje Iva Jindrová, pracovnice Domova seniorů.

A ještě malý dovětek. Kolegyně přidává vzpomínku svého manžela, kterého zesnulý kardinál připravoval na biřmování: „Člověk měl pocit, že je tu otec Miloslav jen pro něj a že je pro něj v tu chvíli ten nejdůležitější.“

Bohu díky. V Příbrami 4.4.2017

O KARDINÁLU VLKOVI

Byla jsem oslovena, abych napsala několik vět o Miloslavu kardinálu Vlkovi. Několik vět nelze napsat. Už v dětství jsem měla možnost se s ním setkávat při přípravě na 1. svatě přijímání, krásně vyprávěl, ale také byl přísný a to bylo správné - nic nám neodpustil. To bylo, když sloužil v Rožmitále. Po smutné události, kdy mu komunisti vzali státní souhlas, bylo to období pro nás nejkrásnější. Jezdil s námi dětmi i s dospělými na chaloupky a tam jsme opravdu řádili - koupali se, hráli fotbal, chodili na procházky-v tomto období byl pro mě i pro ostatní strejda Míla. A to také zůstalo napořád, jeho upřímná láska k dětem i dospělým, kterým dával sílu zvládat těžké zkoušky v životě, ve výchově dětí a mládeže. Neskutečné zážitky s Mílou byly krásné a nezapomenutelné. Já osobně pak až v dospělosti jsem měla větší možnost s ním být, setkávat se na různých setkáních. Také pro mě byl největší zážitek, když jsme za ním s mládeží byli v Čachrově celý víkend a v neděli ráno byl na stole vzkaz: „Děcka, musel jsem rychle odcestovat, mějte se fajn.“ A pak bylo oznámení, že byl jmenován českobudějovickým biskupem. Když byl ve funkci kardinála, mé oslovení jeho osoby se nezměnilo, zůstal Mílou a vždy

jeho pohled,usměv a štípnutí do tváře bylo to, co k němu patřilo, ale bolelo to :-), tedy trochu.V posledních třech letech jsem se potkávali na Třemšíně, kde jsme zpívali a měli možnost s ním hovořit o všem, co jsme měli na srdci.vždy se mě osobně ptal, jak se mi daří a co děti, jak vše zvládáme... Jeho rozhovory byly velice osobní, krásné a jedinečné.V loňském roce bylo s Mílou krásné posezení na Slivici. Jeho pohled, když jsme se viděli, je nezapomenutelný. Celou cestu od kostela na faru mě držel a povídali jsme si. Děkuji mu za to,že uměl naslouchat, poradit, pomoci a smát se, když bylo do smíchu, podržet ve smutku, v bolesti. Když pak napsal, že je vážně nemocný,věděla jsem, co ho bude čekat. Věděl, že na tuto nemoc zemřel i můj bratr. Napsal mi, že se tam v nebi spolu setkají a že se na to moc těší. Mílo, věřím, že jste se setkali, a děkuji Ti moc za ty chvíle s Tebou prožité. Zůstaneš v mém srdci jako člověk, který měl srdce lidské a na pravém místě. Snad se v nebi sejdem. Bohu díky za jeho život. Nebyl jednoduchý, ale on byl šťastný. Díky, Otče kardinále. Díky, Mílo.

Jana Vondrášková, Smolotely

V UŠÍCH MI ZNÍ TO ZVLÁŠTNÍ

SLOVO - SMRT

Mé vzpomínky na pana kardinála jsou velmi rozmanité, v některých ohledech rovněž velmi osobní. Poprvé jsem jej zaznamenal někdy v době, kdy působil v Rožmitále. V té době mi bylo něco málo přes 10 let. Rodiče mu říkali Míla, což mi přišlo v případě oslovování kněze jako velmi nepatřičné. Přesto si myslím, že jsem si brzo zvykl. V té době byly jeho návštěvy u nás doma poměrně časté. Pamatuji si, že jsme jezdili i na faru do Rožmitálu. K jed-

né návštěvě v Rožmitále se váže i jedna zcela „civilní“ vzpomínka. Pan kardinál (tehdy ještě „pouze“ farář) nás vzal na zahradu, kde nám ukazoval mladé jablonky a chlubil se, že už bude mít letos první jablíčka. Z kontextu jsem pochopil, že jabloně buď sám sázel nebo minimálně je vysadil někdo s jeho přispěním. Každopádně v té době jsme sázeli na zahradě jabloně i my a některé z těch stromů ještě pořád u maminky na zahradě jsou. Když se půjdete podívat na farní zahradu v Rožmitále, možná tam na jabloně z doby jeho působení v našem regionu ještě narazíte.

Pak P. Vlč z Rožmitálu zmizel a přesunul se do Prahy. Přibližně v té době jsem začal studovat na gymnáziu a pamatuji si, že jsme s ním řešili otázku, zda má člověk dělat kompromisy, nebo nikoli. Šlo o to, jestli mám ustoupit tlaku školy a vstoupit do SSM, kde jsem nebyl jako jediný ze třídy. Myslím, že hrál rozhodující roli v mém rozhodnutí zůstat pevně stát za svým názorem.

Opět uplynulo pár let a začal jsem studovat vysokou školu v Praze. Jednou jsem procházel někde v oblasti mezi Myslíkovou a Spálenou ulicí pod spleť lešení, které stálo v té době skoro u každého domu (pamětníci jistě vědí, že nešlo o horečné opravy domů, lešení zde stálo zejména proto, aby na chodce nepadala omítka). Určitě jsem šel zasmušile (tak jako celé město) s hlavou skloněnou a najednou přede mnou někdo zatukal tyčí o lešení. V první chvíli jsem se lekl a teprve za chvíli jsem zaregistroval známou tvář – poprvé jsem viděl P. Vlka mýt výlohy. Šel se mnou spolužák, takže jsme se jen pozdravili a šel jsem dál.

Další výrazná vzpomínka souvisí s jeho biskupským svěcením v Českých Budějo-

vicích. Bylo to brzy po revoluci, pokud si dobře vzpomínám, tak ze začátku roku 1990. Během národní poutě v Římě u příležitosti svatořečení Anežky České jsem se na náměstí Svatého Petra bavili v hloučku několika lidí včetně Karla Schwarzenberga a dalších českých šlechticů. Bavili jsme se o tom, co bude, až to praskne i u nás (v té době už se komunistický režim v Evropě docela dost drotil, jen u nás a asi v Rumunsku pořád nic). Bylo to moc pěkné setkání, ke kterému jsme se nachomýtlí náhodou. Karel Schwarzenberg se skupiny českých poutníků ptal, jestli není někdo z jižních Čech. My jsem se k jižním Čechům hrdě hlásili (Orlík není tak daleko), a proto jsme se s ním pustili do řeči. O pár měsíců později jsme se setkali opět, tenkrát už skutečně v jižních Čechách – v budějovické katedrále. Překvapilo mě, že si na mě ještě pamatuje.

Setkání poslední – vezl jsem již otce kardinála (myslím, že ještě ve funkci arcibiskupa) od rodičů autem na Svatou Horu. Z mé strany to bylo hodně rozpačité. Moc jsme toho nenamluvili, ale něco přeci jen – zmínil jsem se, jak se nám moc líbí pastorační centrum na Dobříši. On mi dopověděl, že je to cesta, kterou se chce arcibiskupství ubírat. Třeba je to jeden z odkazů, nevím, každopádně vím, že je třeba o takováto živá centra rozvíjet.

Přes všechno to, co jsem napsal (je toho víc, než jsem původně zamýšlel), mě s otcem kardinálem, nebo spíše v tomto případě s Mílou, váže ještě jedno pouto. Proto jsem doufal a tak trochu i plánoval, že se ještě jednou setkáme. Tady už k tomu nedošlo, tak to budeme muset uskutečnit jinde.

Vzpomínal Jan Cikler

NALÉHAVÝ ÚMYSL APO-ŠTOLÁTU MODLITBY PAPEŽE FRANTIŠKA NA DUBEN

Duben 2017 – Modlitba za oběti neštěstí a pronásledování – za oběti neštěstí přívalových dešťů v kolumbijském městě Mocoa, za oběti válečného násilí v Kongu a za obyvatele Venezuely a Paraguaye, aby se nenechali znechutit v hledání politického řešení konfliktů ve svých zemích.

Přívalové vody způsobily ve čtyřicetitisícovém kolumbijském městě Mocoa katastrofu – zahynulo několik stovek obyvatel. Lokalita je zcela odříznuta od světa, naplavené bahno sahá mnohdy až po střechy domů. Přitom zároveň nedávno rozhodl papež, že zrovna tuto zemi ve dnech 6.–11. září 2017 navštíví. Již předtím se totiž velmi angažoval ve věcech Venezuely, Kolumbie anebo Blízkého východu, za což mu veřejně poděkovali Barack Obama nebo Raúl Castro. Vatikánská diplomacie tak často tvoří nenahraditelně roli prostředníků, jak říká Svätý otec: „Stavíme mosty, a nikoli zdi!“ Proto spolu s výzvou k modlitbě za oběti povodní připomněl papež také další úzce spolu související problémy těchto oblastí.

Kongo je čtvrtý nejlidnatější stát Afriky s 80% křesťanů. V roce 1491 konvertoval ke křesťanství král Nzinga Nkuwu, který přijal na počest portugalského krále jméno Jan I. V roce 1885 vyhlásil belgický král Leopold II. tzv. Svobodný konžský stát (1885–1908) jako svou koloniální državu. Zkušenost z této doby je komplikovaná. V roce 1954 zde vznikla jezuitská katolická univerzita zvaná Lovanium. V Kongu jsou uctíváni: bl. Marie-Clémentine Anuarite Nengapeta (†1964), která byla zavražděna, když se brá-

nila násilníkům; Francesco Spoto (†1964), který byl zabit ve službě chudým, a také skupina sester, zavražděných v roce 1995 při službě chudým ve městě Kikwit. V současné době jsme svědky krutých krvavých útoků na křesťany v oblasti provincie Kasai. Terčem násilí jsou bezbranné cíle: kostely, nemocnice a školy. V roce 2014 v provincii Severní Kivu bylo zabito islamistickými rebely 645 křesťanů. Počet křesťanů, kteří jsou kvůli své víře vražděni, roste závratně. Jen v roce 2016 bylo pro svoji víru zavražděno téměř 90 tisíc křesťanů. 70% z nich (63 tisíc) jsou obětmi kmenových konfliktů v Africe. „Ve všech zemích vzrůstá netolerance, což je vstupní brána k diskriminaci, a ta je pak vstupní branou k pronásledování. Nelze než obdivovat pokojný, vznešený a vzorový postoj křesťanských menšin podrobených každému typu šikany – jen ve zcela vzácných případech odpověděly tyto menšiny na násilí násilím, zatímco ve většině případů do svědčily s pokojem svou vírou a velmi často odpouštěly svým trýznitelům a modlily se za ně!“ říká prof. Introvigne. Budme vděční také my za tajemství lásky, která vítězí nad každým holedbavým siláckým zlem.

TÁBOR OBORY - KAREL IV.

Letošní táborové dobrodružství v Oborách se bude konat od neděle 16. 7. do soboty 29.7. Téma se ponese v duchu doby Karla IV. Král se vrací domů do zpusťované země a nemůže uvěřit vlastním očím. Potřebuje nutně někoho, kdo by mu pomohl vypořádat se s proradnou šlechtou a dalšími nepřáteli. Pokud máš chuť, neváhej a přidej se k nám prožít skvělých 14 dní v přírodě mezi kamarády. Již se na tebe moc těšíme. Přihlásit se lze přes farní stránky tabor.farapribram.cz.

POSTAVY SVATÉHO TÝDNE

V událostech Svatého týdne, kdy si připomínáme Ježíšovo utrpení a smrt na kříži, vystupuje mnoho postav.

Doplň nedokončené věty správnými jmény. Písmena, která jsou za jmény, napiš do tabulky ke stejnému číslu, jako má začátek věty. Dozvíš se, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých pro ... (dokončení v tajence).

1. V Getsemanech byl s Ježíšem Petr, Jan a ..... Pilát **Á**
2. Za třicet stříbrných zradil Ježíše ..... Barabáš **D**
3. Petr uřal ucho člověku jménem ..... Jakub **E**
4. Velekněz, ke kterému Ježíše dovedli, byl ..... Jidáš **CH**
5. Ježíše třikrát zapřel apoštol ..... Josef z Arimatie **I**
6. Král, který pláštěm zesměšnil Ježíše, byl ..... Jan **Í**
7. Místo Ježíše byl propuštěn vzbouřenec ..... Malchus **L**
8. Ježíše odsoudil k smrti na kříži ..... Maria **P**
9. Na cestě pomáhal Ježíšovi nést kříž ..... Kaifáš **S**
10. U kříže stála Ježíšova matka ..... Marie Magdalská **S**
11. Pod Ježíšovým křížem stál také apoštol ..... Petr **Š**
12. Ukřížování sledovala zpozzdálí i ..... Herodes **U**
13. Ježíšův hrob ve skále koupil ..... Šimon z Kyrény **V**

TAJENKA:

4	10	8	12	6

9	5	1	2

3	13	7	11

převzato z DKC Brno